

CYBERFUNK
2-0-7-7

NEM_VÉLETLEN

Rafał.Kosik

I. fejezet

Klikk. Klikk. Klikk. Nem stimmel.
Ahogy semmi más sem. Az „itt és most” sem.

Nem kellett volna itt lennie – nem is akart. Beszorulva egy fal meg egy kuka közé ebben a rohadt esőben. Ki tudja, még jól jöhet. Már mint az eső. Csökkenti a láthatóságot, természetes fedezékként szolgál. Ja, az eső maradhat.

Klikk. Klikk. Még mindig nem stimmel. A ruhája átázott. Ami kényelmetlen volt, de legalább emlékeztette rá, hogy él, pedig halottnak kéne lennie.

Szürke víz ömlött a hamuszürke égből. Az elhagyatott tápszergyár felső emeletei szürke semmivé olvadtak. A kicsivel odébb tornyosuló Petrochem BetterLife erőmű alsó szintjeit alig lehetett látni. Arroyo – nem éppen Night City leghívogatóbb környéke.

Elsietett mellette pár járókelő – épphogy csak rásandítottak. Az olajos tócsákon áthajtó kocsik közönyösen fröcsögték össze a járdát. Akár láthatatlan is lehetett volna.

Klikk. Klikk. Ez nem lehet igaz. Lenézett a tölténytárra. Lefelé tartotta, éppen fordítva. Barom. Máris elfelejtette, hogyan is kell ezt csinálni. Hét év hosszú idő, még az izommemóriát sem kíméli.

Klikk. Erről van szó. Nem mintha ez bármin változtatott volna. Elég nyomorult esély volt a sikerre, főleg ezzel a csapattal. Talán egy a százhoz? Az ezerhez? Az egy az öthöz már túlzott optimizmus lett volna, pedig még azt az arányt sem lehet biztónak nevezni.

– *Harminc másodperc* – szólalt meg a mesterséges hang a fülhallgatójában.

Nem akarok itt lenni – nem akarom ezt csinálni. Kizárt, hogy sikerüljön. Lenézett a kezében tartott gépfegyverre, és hirtelen rájött, elképzelni sem tudja, hogy ne itt legyen. Semmilyen más időben vagy helyen nincs keresnivalója, csak itt és most. Eső, kuka és fegyver.

Az egyetlen út.

– *Húsz másodperc. Felkészülni, célpont közelít!*

Benyúlt a zsebébe, és felfelé fordította benne a tartaléktárat. Egyik kezét a fegyver hátsó markolatára szorította, a másikat az elsőre. Emlékezett még rá. Nagyjából. Hét év nem múlik el nyomtalanul. Hét év és egy halál. A sajátja.

Egy masszív, szögletes teherkocsi vált ki az esőfátyolból. Láthatóan páncélozott volt. Négy ajtaját valószínűleg szintén megerősítették. A lövései meg sem karcolnák.

Zor lassan felállt, de nem lépett ki rejtkehelyéből. Az út másik oldalát lezárták javítási munkálatokhoz, így a kétsávos út egysávosná szűkült. A biztonságiaknak különös óvatossággal kellene eljárniuk – akár kerülőt is tehetnének. De valószínűleg abban bíztak, hogy beleolvadnak a környezetbe – sem a teherkocsi, sem az előtte haladó autó nem viselt hivatalos jelzést. Az avatatlan szem semmi rendkívülit nem látott volna bennük.

– *Zor! Most!* – parancsolta a hang.

Zor célzott, és meghúzta a ravaszt. A kurta *ratata* visszhangokat vert a környező épületekről. A néhány sietős járókelőnek még sürgetőbb lett a dolga. Az örökben nem maradhatott kétség: a konvoj lebukott. A sorozat átütötte elől a kocsi páncélját, és kiiktatta a motort. A kis géppisztoly

mégiscsak megtette a magáét. Zor meglepetten nézett a fegyverre. Nem a Millitech M221 Saratoga volt a legflancosabb vas a piacon, de a gyorsított becsapódási sebességű volfrámlövedékek gond nélkül elbántak a legtöbb könnyűszerkezetes páncéllal. Persze a fegyver pár sorozat után használhatatlanná válik, de az most mindegy.

Elállt az eső. A motorház alól pára csapott fel. Gőz... talán füst. Senki sem akart kiszállni. A teherkocsi alig pár centire állt meg a járdára felrajzolt és az esőben csak majdnem teljesen elmosott X előtt. Tökéletes csapda – minden a terv szerint haladt. Egy régi Quadra fékezett le a teherautó mögött, mely így egyenesen a sportkocsi lökhárítójába tolatott bele.

Magas, vékony nő szállt ki a Quadrából, hogy szemügyre vegye a károkat. Rövid, sötét haj, magassarkú, elegáns ruha. A cégember rossz helyet és időt választott a közúti dühöngésre.

De mi a francért nem szállnak ki?

Warden a monitorokon, az összecsukszó asztal fölé hajolva figyelte az eseményeket. A jobb alsó sarokban digitális óra számolta vissza az időt a zsaruk érkezéséig. Mármost csak a becsült érkezésükig, de akkor is.

Az ablak túloldalán kísértetszerű monolitiként tornyosultak az esőben elmosódó felhőkarcolók. Az eső jól jött, de nem garantálhatta a terv sikerét. Mennyi idő kell még, hogy lenyomozzák őt? Előbb-utóbb lebukik. Egy második emeleti, befejezetlen lakás Heywood déli oldalának egyik háztömbjében, jó három kilométerre a rajtaütéstől – bőséges mozgásteret kínált a meneküléshez, arra az esetre, ha minden elszaródik. Max két perc kell neki. Ennyi idő bőven elég a moduláris harcászati felszerelés aktatáskákba pakolásához.

A hekker már más kérdés volt.

Kábelek egész rengetege futott a törmelékkel hintett betonpadlón a fürdőszobába, ahol csatlakozott a hekker füle mögé, a neuroportba dugott hermetikus kapcsoláshoz. A hekker nyaktól lefelé egy jeges lötytel teli kádban feküdt, agya több feladatot végzett egyszerre – elsődleges prioritása a rendőrség és a biztonságiak reakcióidejének lassítása volt. Azt viszont nem tudta, hogy a saját életéért versenyzik az idővel. A mélymerülésből nem lehet egyik pillanatról a másikra kilépni.

Warden elővette a pisztolyát – egy aranyozott, ezüst Tsunami Nuét –, és ellenőrizte a tárat. Semmi értelme hátrahagyni valakit, aki ilyen sokat tud. De egyelőre szüksége volt rá – mi több, az egész művelet sikere a hekker vállain nyugodott.

Warden visszapillantott a monitorokra. Mire várnak még?

– Új terv... kifüstöljük őket – mondta a nyílt csatornán. – Milena, állj le!

Klasszikus cégemberekre jellemző dührohamot produkált: vadul gesztikulált, üvöltött a teherkocsi vezetőjével, követelte a biztosítótársaságra nevét, nyomatékosította neki, hogy mekkora szarban van. Mindezt magassarkúban, kosztümben – tényleg hiteles alakítás volt. Szinte már túlságosan is. Úgy csinált, mint aki meg se hallotta az egy perccel ezelőtti lövéseket. Biztonságban állt a krétával felrajzolt X-en, a tűzvonalon kívül. De most tett három lépést előre.

– *Milena, ismétlem... állj le!*

Vagy még mindig szerepet játszott, vagy tényleg nem hallotta. Halláskiesés. Ha beüt a stressz, semmi sem a terveknek megfelelően alakul.

– *Adj nekik, Ron* – vakkantotta Warden a kommunikációs vonalon.

– És Milena? *Golyót kaphat.*

– *Mind golyót kaphattok, ha nem tartjátok magatokat a tervhez.*

– Adj egy percet. – Zor jobb szeretne volna, ha senki sem kap golyót. – Jó szögben vagyok.

Félautomatára állította a Saratogát, és belélt egyet a kocsiba, ocsmány sebhelyet robbantva a motorházba. Kinyíltak az ajtók, és kiszálltak az őrcök. Az esetlenségükből ítélve zöldfülűek. Militech-egyenruhát viseltek, fegyverzetük épphogy megütötte a minimális sztenderdet. Pozíciójából Zor azonnal kilőhetett volna kettőt is közülük. De nem, nem érezte szükségesnek.

Milena mintha sem Warden parancsait, sem Zor lövéseit nem hallotta volna. Továbbra is egy forrófejű olasz primadonna buzgalmával ostromolta a sofőr idegrendszerét, hol rá, hol kocsija lökhárítójára mutogatva.

Aztán végre kinyílt a teherkocsi vezetőoldali ajtaja.

– *Aya! Te jössz!* – hallatszott Warden hangja.

Első pillantásra világos volt, hogy az oszlop mögött rejtőző, vékony, ürge, kelet-ázsiai nőnek semmiféle tapasztalata nincs az ilyesmben. Ügyetlenül matatott a gránátvetővel, mire végre meghallották a tompa, ismerős *pukkanást*, aztán pedig a jellegzetes sziszegést. Füst áradt a tehernyerges ablakaiból. Aya lövése tökéletesnek bizonyult.

– *Borg, várjuk a jeledet!*

Két alak tántorgott ki a ködből egy balról jövő rövid sorozatot követően. A legtöbb golyó beleveszett a szürkeségbe, egyet kivéve – ami valószínűleg véletlen volt. A sofőr a földre rogyott. A második ór gyorsan hátrébb lépett, és fedezékbe húzódott a nagy hátsó kerék mögött.

– *Pontosabb célzást!*

A következő sorozat a nedves aszfaltot szántotta fel. Borg bődületesen szarul célzott.

Milena csattogó cipővel bújt be az egyik épület sarka mögé, és kidozott egy újabb füstgránátot. Nagy ívben, fémes dübörgéssel repült neki az utcai lámpának, és mindössze pár méterre Zortól ért földet. Fenébe már! Próbálkozik ez a csaj egyáltalán?

Egy újabb sziszegés kíséretében ez a gránát is okádni kezdte magából a füstöt, eltakarva Zor elől az utcát.

Aya belelőtt a teherautóba. Valószínűleg életében először húzta meg egy fegyver ravaszát. Alig harminc méterről tüzelt, és a hangokból kiindulva egyetlen golyó sem talált célt.

Bár a támadóikat nem láthatták, három egyenruhás ór vakon tüzet nyitott a kocsí mögül. A negyedik, aki a teherautó kereke mögött guggolt, észrevette Ayát, amint fedezékbe húzódik az út szélén, egy régi, kiégett autórongsban.

– *Aya! Földre... földre!* – kiáltott bele Zor a mikrofonjába.

A lány épp időben bukott le, mert a következő pillanatban úgy lyuggatta ki a gépfegyvertűz a kocsí oldalát, mint a papírt. Milena Quadrája egyáltalán nem volt golyóálló, éppen ezért bélelték ki antiballisztikus panelekkel alig egy órája, melyek szépen el is látták feladatukat.

– *Aya, maradj fedezékben* – figyelmeztette Zor.

Annak a háromnak várnia kell. Csak szép sorjában. Zor tudta, hogy az egyik ór a hátsó kocsikerék mögött van, csak nem látta. Megcélozta

a kereket, és leadott három lövést. Magasra, középre és alacsonyan. Csuklója már belesajdult a visszarúgásokba. A zár elengedett. Tudta, hogy a fegyver mindjárt vagy besül, vagy teljesen szétesik, de mindez aligha számított, hiszen a golyók csupán a gumiig jutottak. Viszont a többiek most már tudták, hol rejtőzik Zor. Pár lövedék elsúvított a feje fölött, és kis darabokat pattintott ki mögötte a falból. A füst végül megmentette az életét, bár így sem hajolhatott ki a fedezéke mögül egyetlen centire sem.

Másodpercek teltek el úgy, hogy egyik oldal sem tehetett semmit. Patthelyzet állt be.

– Fedezetek! – kiáltott a kommunikációs csatornán Aya.

Azzal kiugrott a fedezéke mögül.

– Aya...! – kiáltott vissza Zor, de máris elkésett. Kihajolt, és leadott pár lövést, csak hogy fedezőtűzet biztosítson... Esélye sem volt, hogy ebből a pozícióból bárkit eltaláljon.

Aya felmászott a Quadra tetejére, aztán megragadta a teherautó szélét, és felhúzta magát. Kétszer olyan gyorsan, mint egy katona tehetne volna. Lövések hasították a levegőt, mire Aya oldalra lendült, és közvetlen közletről megeresztett három lövést. Az őr ernyedten rogyott a földre.

– *Ron!* – kiáltott fel Warden.

– *Na végre! Már majdnem bealudtam.*

Egy nehézgéppuska kerepelt fel valahonnan egy földszinti ablak mögül. Járdadarabkák repkedtek a levegőben, egy sérült tűzcsap vízsugarat lövellt, az utca lezárt szekcióját őrző építkezési kerítések pedig törmelekhalommá omlottak össze. Még szétrobbanó ablaküvegek hangját is lehetett hallani vagy száz méter távolságból. A jelöletlen kocsí valahogy mégis érintetlen maradt.

– *Az igen* – mondta Milena. – *Ez aztán a pontosság...*

– *Hé, soha nem csináltam még ilyet, oké?*

Az őrok a kocsí mögött maradtak, beszüntették a tüzelést. Legalább ennyit sikerült elérniük.

– Aya! – kiáltotta Zor. – Ide!

Aya átvette magát az autóröncson, és egy pillanat alatt elérte Zor rejtékhelyét. Zor megragadta, és behúzta maga mögé.

– Kösz. – Aya nekitámaszkodott a falnak, hátrakötötte hosszú haját, és ellenőrizte a stukkerét. Vértett a válla.

– Hadd lássam. – Zor gyengéden megfogta a karját, és szemügyre vette a sebét. Nem volt vészes.

– Csak egy karcolás. – Aya esetlenül próbálta újratölteni a fegyvert.

– Ron! – szólt bele Zor a mikrofonjába.

– *Igen, igen, rajta vagyok!*

Rövid sorozatot adott le, talán öt golyóval – három talált célba. A kocsis úgy nyílt szét, mint egy petárdával kitömött konzervdoboz. Az örök visszavonultak a használhatatlanná vált fedezék mögül.

– *Fedezékbe!* – kiáltott fel Wardan. – *Védjétek a fegyvereteket!*

Zor a kuka mögé ugrott, és a falhoz lökte Ayát.

– Tartsd fedezékben a fegyvered – parancsolta.

Bármit képes volt valós időben materializálni, és kedve szerint adaptálni az interfészt, alakítani a saját kiberterét. Minden hekkernek megvolt a maga ízlése és különisége. Ő szeretett rendet tartani – semmi flanc, semmi zavaró körülmény. Igazított a fényerőn, színeket cserélt ki az olvashatóság kedvéért, bejövő adatfolyamot csinált a vízesés-animációból.

Nem nagyon érdekelte az arroyós balhé, egyfajta játékként tekintett rá. A saját kiberdekkjére sem panaszkodott, de a cucc, amelyet ehhez a melóhoz kapott, határozott előrelépésnek számított. Erősnek érezte magát – úgy manipulálhatta a valóságot, ahogy csak akarta, a Borgtól kapott kódok pedig tényleg működtek. Arroyónak abban a részében csak neki engedelmeskedtek a közlekedési lámpák.

Boldog bódulatban lebegett a maga konfigurálta vezérlőtermében. Az esszenciális elemek alkategóriákba rendezve sorakoztak fölötte és körülötte. A több száz szimbólum és ikon szabálytalan gömböt alkotott, látszólag bármiféle külső burok nélkül, bár valójában vastag, fekete JÉG, azaz illegális behatolásgátló rendszer védte.

Eljött a következő lépés ideje. Nem kellett elsietni. Az idő itt más-hogy telt – lassabban. Zor kuka mögé vetődését úgy nézte végig, mintha az a külső világ egy olajtenger alján létezett volna.

A helyi térfigyelő hálózat csak segített neki. A vezérlőterem technikusai alighanem vesztetten keresték a riadó okát, és fogalmuk sem volt róla, hogy szándékosan idézte elő. Átirányította a NetIndexét, hogy a fél körzetet lefedje vele. Nem számított hivatlan vendégekre ideiglenes birodalmában, de azért minden lehetséges belépési pontot háromszoros titkosítással látott el. Legalább hat biztonsági szakértő kellett volna hozzá, hogy belője a pontos tartózkodási helyét – és mire idáig eljutnának, már úgymint csak hideg, sötét üresség fogadná őket.

Szerette az egyszerűséget. Balján két négyszögletes prizma lebegett – két nagy, vörös gomb. Detonátorok.

Gondolatparanccsal idegimpulzust továbbított anyagtalán kezébe, és mindkettőt megnyomta.

Ahogy aktivizálódott a távadó, a szeméttel teli esővízcsatornába rejtett két EMP-töltet halkán megcsippent. Zor géppisztolyának lőszerszámlálója megrebbent – viszont semmi más nem történt. Ami nem is meglepő, tekintve, hogy a fegyver mechanikus volt. Aya teste viszont megrándult. Zor még az elázott ruháján át is érezte, hogy árad belőle a hő.

Borg tüzet nyitott jobbról, és lőtt mindenre, amit látott.

– Az EMP ránk nem volt hatással – próbálta Zor megnyugtatni Ayát. A lány vonakodva bólintott.

Az acélkuka hatékony fedezéknek bizonyult – a fegyvereik biztonságban voltak, ellenben az őnök fejlettebb tüzelési mechanizmusának kellett öt másodperc az újrainduláshoz. Annál többre nem is volt szükség.

Most!

– *Most!* – parancsolta Warden.

Zor kiugrott a fedezék mögül, és tüzet nyitott. Nem kéne Borgnak és Ronnak fedezniük őket? Picsába! A földre lőtt, hogy nagy zajt csapjon, de ne találjon el épületeket és ablakokat. A lepattanó lövésekkel és a felcsapó vízzel nagyobb hatást ért el. Pár ablak betört a kósza golyóktól. Aya szorosan, mozdulatait leutánozva követte.

– *Borg, a vontató!* – kiáltotta Warden.

Az őnök eldobták a fegyvereiket, és feltartották a kezüket.

Csodálatos. Amatőrök mindkét oldalon.

Lövés. Az egyik őr összeesett.

– Borg! – Zor körülnézett. – Ne lőj!

Odafutott az örökhöz, és berúgta fegyvereiket a golyók tépázta kosijuk alá. Egyiküket megtaszította, hogy az építkezést körbevevő kerítés romjai felé nézzen. A másik olyannyira megrémült, hogy magától is megfordult. Aya gyorsan megmotozta őket, és kivette tokjukból a pisztolyukat, melyet az imént meg sem próbáltak használni.

Borg akkor végre előjött a rejtkehelyéről, jellegzetes ibolyás-kékes kezeslábasában. Hanyagul, hátranyalt citromzöld hajjal sétált feléjük, mintha egy akciófilm főhőse lenne. Újabb lövést készült leadni.

– Borg, elég már! – kiáltott rá Zor.

Borg rá sem hederített. Úgy vigyorgott, mint egy komisz kölyök, aki valami csínytevésre készül.

– *Borg, a teherautó!* – Ezúttal Warden szólt rá. – *Tartsd magad a tervhez!*

– Hallottad! – mordult fel Zor.

Borg lazán a vállára vetette fegyverét – aztán össze is rezzent, mert a csöve még mindig forró volt. Kikapcsolta a kommszatórnáját, hogy Warden ne hallhassa őt.

– Mármint ahhoz a tervhez, amiért a bőrünket visszük vásárra? – mondta Borg. – Miközben ő egy kényelmes székből parancsolgat nekünk! – Feltúrte az ingujját, és kapcsolgatott valamit a csuklója fölötti panelen. A panel pittyegett, keze és válla pedig duzzadni kezdett, másodperceken belül csaknem másfélszeresére nőttek. Borg elégedetten felnevetett, és megcsókolta a bicepszét.

– Vagány, mi? – kacsintott Aya.

– Nem mondhatnám. – Aya még csak rá sem nézett, miközben fegyverével a két őrt tartotta sakkban. – Hozd már a vontatót.

– *Idő!* – siettetett mindenkit a hekker számítógépes hangja.

Borg kelletlenül elkocogott oda, ahol már fél perccel ezelőtt kellett volna lennie – ez veszélyes eltérés volt a tervüktől.

Rendőrségi szirénák süvöltöttek a távolban.

– Gyerünk! Futás! – parancsolta Zor az öröknek, közben pedig finoman lenyomta Aya karját.

Az örök zavarodott pillantást váltottak, aztán épp csak át nem estek egymáson, ahogy teljes erőből elrohantak.

– A zár! – kiáltotta Zor.

Aya futólépésben került meg a kocsit, fekete lófarka ide-oda csapkodott a levegőben. Nagyon gyorsan mozgott, de semmi sem utalt arra, hogy bármiféle implantátuma lenne. Zor maradt a helyén, az utca végét tartotta szemmel.

– *Az enyém élesítve* – jelentette Aya. – *Öt másodperc.*

Valahol felbőgött egy irtózatosszerű hangú motor, majd egy hátramenetbe kapcsolt szemetesekocsi sípolása hallatszott.

– Hé, mi a szar?! – fakadt ki zavarodottan Borg. – A vezetés az én melóm!

– *Akkor vezetned kellett volna szarukodás helyett* – vágott vissza a kommunikátorán Milena.

Aya kijött a kocsit mögül, és nekitámaszkodott az első lökhárítónak. Kezét a fülére tapasztotta, és lehunyta a szemét.

De szinte alig lehetett robbanásnak nevezni, ami történt. Inkább hallatszott petárdának, mint aknának. Annál jobb – egyben kellett nekik a szállítmány.

Odasiettek a teherautó hátuljához, és kinyitották az ajtókat.

– Van még itt dolgom? – kérdezte bizonytalanul Ron.

– Nem, lejöhetsz – válaszolta Zor. – Csak kipakolunk, aztán húzunk innen. A szaruk bármelyik pillanatban itt lehetnek, nem is beszélve a 6th Streetről.

A leteremtett Borg mogorván kalauzolta Milenát, ahogy a nő a szállítmányuk felé tolatott a szemetesekocsival. Valószínűleg most először vezetett egy egyszerű szedánnál nagyobb járgányt. Végigkarcolta a Quadra oldalát, de nem érdekelt. Amúgy is lopott volt.

A teherautó rakományának közepén találtak rá a célpontjukra – egy szürke tartályra.

Egy darabig csak álltak ott, és bámulták. Úgy érezték, hogy valami... fontos jelenlétében vannak. De nem vesztegethették az időt. Zor a késével elvágta a tartályt a helyén tartó szíjakat, majd megrántotta a fogantyúját. Meg se moccant.

– Ezt sose fogjuk tudni megemelni – jegyezte meg. – Borg, tedd magad hasznossá, és hozd!

Borg sötét tekintettel lépett oda a szemeteskosci oldalára ragasztószalagozott emelővezérlőhöz. Az utolsó pillanatban szerelték fel. Egyszerű, de hatásos megoldásnak tűnt. Egy halkán bűgő daru emelkedett ki a tetőből, végéről szíjak és kampók lógtak. Zor a tartályhoz erősítette őket. A daru fémes nyögéssel emelte meg a tartályt.

– A rohadék nyom vagy kétszázhetven kilót – állapította meg Borg elképedve. – Mi a szar van benne?

Egyre hangosabban hallották a szirénákat.

– *Két perc* – figyelmeztette őket a hekker.

– Becsült vagy tényleges? – kérdezte Ava.

– *Késleltethetem őket még további harminc másodperccel, de többel nem.*

Zor Ayára pillantott. Senki másra nem lett volna szüksége ehhez a melóhoz, gondolta. Csak rá. Meg persze a hekkerre, bárki legyen is.

Egy magas, vézna alak jelent meg az elhagyatott gyár bejáratában. Zor a pisztolyáért nyúlt.

– Jézusom, Ron! – A keze félúton megállt. – Legközelebb szólj.

– Hóha, hé! – Ron jó egy másodpercnyi késéssel ugrott odébb. – Ugyanabban a csapatban játszunk, emlékszel? – Színpadiasan a szívéhez kapott. – Állati kedves tőled, hogy megkímélsz.

Túlméretezett munkaskabátja úgy lógott rajta, mint egy szemeteszacskó. Rövid, őszes színezetű haja összekuszálódott. Lazának tűnt, mintha ez nem is a valóság volna, csak egy braindance-jelenet, amelyet bármikor megállíthat, vissza- vagy előretekerhet, hogy kihagyja a húzó-sabb pillanatokat.

Bár a tartály nem volt nagyobb egy közönséges fürdőkádnál, a teherautó teteje enyhén felpúposodott, a daru pedig meghajlott a súly alatt, ahogy a szemétkamra fölé emelte.

– *Idő!*

Zor ismét elvágta a szíjakat. A tartály súlyos puffanással esett le, a kocsidurván billegett tőle.

– Lépünk!

Warden a monitorokon figyelte, ahogy a szemeteskocsi teljes sebességgel elhajt, majd felvonta a szemöldökét, amikor a járgány elkapta egy parkoló autó sarkát, és nekitaszította egy utcai lámpának.

A kisebb monitoron két NCPD-járőr-kocsi száguldott feléjük az ellenkező irányból pár saroknyi távolságból. Azt hitte, előbb a Militech gyorsreagálású egysége ér oda – azok általában fényévekkel járnak a zsaruk előtt, most mégsem látta őket sehol.

Lassan tudatosult benne, hogy tényleg megcsinálták. Először el sem hitte. A művelet, amelyet maga az ügyfél javasolt nekik, nem csak különös volt – egyenesen lehetetlennek tűnt. Az ügyfelek általában csak megmondják, mit akarnak, és mennyit hajlandók fizetni, ez viszont az egészet az elejétől a végéig kidolgozta, bármekkora tébolynak hangzott is. Fura, hogy végül minden összejött. Talán mégsem volt annyira pihent agyú a terv. Wardenben egy pillanatra felmerült a gondolat, hogy ez a stratégia a jövőben is alkalmazható lesz. Kényszeríts bele a melóba egy rakás amatőrt – ha szarrá is megy az egész, nem veszítesz semmit.

Csak egy apró hiba volt az egyenletben – ismerték a nevét és az arcát. Elhatározta, hogy legközelebb ezen változtatni fog.

– Hé, csajszi, lassíts már! – kiáltott fel Borg, egyik kezével a székébe kapaszkodva, a másikkal zöld haját fésülgetve. – Meg akarsz halni?!

– Ha van itt csajszi, az te vagy. – Milena erősebben szorította a kormánykereket, és igyekezett a sávon belül maradni. Mosolygott, láthatóan élvezte a helyzetet. Zor és Ron összenéztek.

– Jobb lenne, ha nem hívnánk fel magunkra a figyelmet – vetette közbe Zor. – Márpedig egy száguldó szemeteskocsira fel fognak figyelni. – Éppúgy szerette volna maga mögött tudni ezt az egészet, mint mindenki más. Kár lenne, ha most fognák el őket... itt, a célegyenesben.

Az igazság az volt, hogy belekényszerítették őt ebbe a melóba. Nem tehetett róla, a balszerencse alakította így az eseményeket. Nem hagytak neki választási lehetőséget.

Okkal voltak itt. Mindnek volt veszténivalója – valami, amit megmenthetnek, néhány percnyi veszélyes akcióért cserébe.

A kocsí elűtött egy szemetesekukát. Milena halkán káromkodott, és vonakodva visszafogta a CHOOH-t.

Ron megfordult, és Ayára mutatott.

– Te... lássuk a karod.

A lány közelebb csúszott hozzá, mire Ron tízszeresére növelte az optikai zoomját, és megvizsgálta a sebet.

– Később beugrok egy dokihoz.

– Most is egy doki társaságában vagy, édes.

Aya nem tiltakozott. Ron letépte saját ingujja egy darabját, kivett a zsebéből egy kis üvegcsét, majd gyorsan elszlóló habot fújt a sebre. Ron hatujjú keze fürge táncot lejtett a sérült szöveten. A jobb keze egyik ujjából kicsapó lézer tökéletes összhangban dolgozott bal kezének ujaival, melyek gondosan összehegesztették a szétroncsolt bőrt. A göröngyös út a legkevésbé sem zavarta a pontosságát, és hamarosan már csak egy vékony, vörös heg maradt a seb helyén.

– Ne aggódj, eltűnik majd – ígérte Ron.

– Kösz. – Aya udvariasan rámosolygott, majd visszacsusszant Borg mellé, az első ülések és a szeméttartály közötti helyre, ahol alig maradt hely a vegyvédelmi szerelés meg a sugárzásmérők miatt. Borg arra használta a szűkösséget, hogy a combjára tegye a kezét, de Aya olyan sötét tekintetet vetett rá, hogy azonnal visszarántotta, és ezzel csúnyán beverte a könyökét a sugárzásmérőbe. Zor az utasoldali ajtónak szorulva figyelte a többieket.

Ron, egy techsebész rossz helyen, rossz időben. Zor szemügyre vette hatujjú, titánízületes kezét, melyet a RealSkinre legkevésbé sem emlékeztető matt nanogumi fedett. Zetatech gyártmányú, méregdrága technológia. Miért kellett Wardennek belekényszerítenie ebbe a melóba?

Zornak az a különös érzése támadt, hogy már találkoztak.

Milena nagyot tekert a kormányon, mire a kocsí hosszú ívben elfordult, és csak egy hajszállal hibázott el egy utcai lámpát.

– Hopsz – motyogta. – Nehéz hozzászokni a lomhaságához...

Hány öregedésgátló modja lehetett? Első pillantásra Zor azt mondta volna, jó, ha a huszonötöt betöltötte, de most már tudta, hogy inkább a negyvenes éveiben járhat. Mozgásának alig észlelhető fennakadásai

idősödő izmokról és ízületekről árulkodtak, melyeket finomszabályozó implantátumok kompenzáltak. Fontosabb kérdés volt, hogy mit keres egy magafajta, minden jel szerint nagymenő cégember Night City csőcseléke között? A cégemberek külön osztályt alkottak, biztonságos burok gondoskodott róla, hogy ne kelljen úgy bemocskolniuk a kezüket, mint mindenki másnak – egész életükben keményen dolgoztak, hogy megtartsák áhított státuszukat. Warden valami nagyon súlyos titokkal tarthatta sakkban.

Aya – egy újabb rejtély. Nem volt rajta látható króm, ami manapság ritkaságszámba ment. Baromi jó formában kellett lennie, hogy ilyen gyorsan tudjon mozogni. Ez fegyvelmezetségről árulkodott.

A hekker – senki sem tudta, ki ő, mégis ő szolgált az egész balhé alappilléreként. Ő volt az egyetlen, aki nem feláldozható. Nélküle abszolút semmi esélyük nem lett volna a terv kivitelezésére.

– *Itt jobbra.* – A hekker mesterséges hangja semmilyen érzelemről nem árulkodott. – *Két kereszteződés után balra a zöldnél.*

– Kinek is köszönhetitek ezt, lúzerek?! – kiáltott fel Borg hátulról. – Bizony, az én kódjaimnak! Nélkülem mind...

És ki a franc lehetett Borg? A nevére magyarázatot adott kiterjedt kiberver rendszere, még ha a hengegésen kívül nem is vehette sok hasznát. Kiszélesített állkapocs, flancos implantátumok mindenfelé a bicepszén, a vállán és a nyakán – rendszert és logikát nem nagyon lehetett felfedezni bennük, szedett-vedett tetoválások halmazának tűntek. A jó ég tudja, mi célt szolgáltak, ha ugyan bármilyet, de Borg még csak erősnek sem tűnt tőlük – mindössze nagynak. Persze felesleges is ennyit merengeni a többiekén – ha célba juttatják a tartályt, mindenki megy a maga dolgára, és soha többé nem kerülnek egymás szeme elé.

Zsúfoltan ültek a szemetesekocsi vezetőfülkéjében, és csak nézték, ahogy a környék mintegy varázsütésre szabad utat ad nekik. A hekker átkapcsolta a közlekedési lámpákat, így a zsaruk elakadtak a forgalomban, ők meg zöldhullámon lovagoltak. Milena még mindig mosolygott.

Volt még egy dolga.

– Állítsd meg a kocsit – mondta Zor olyan hangon, hogy Milena habozás nélkül fékezett.

Jobbra kormányozott, és mivel nem érezte még a járgány féktávját, a kocsit addig gurult tovább, amíg bele nem ütközött egy elhagyott autó hátába. Hirtelen megszűnt a tetőn az eső dobogása. Egy felüljáró alatt álltak meg.

– Basszus... – Mosolyodott el szórakozottan Ron. – Azér' ez nem volt semmi ...

– Kapcsoljátok ki a telefonotokat. – Zor példát mutatva elsőként kapcsolta ki a sajátját.

A többiek haboztak, de követték a példáját – Zorral ellentétben gondolatvezérléssel, egyetlen mozdulat nélkül némították el az implantátumukat.

– Fülhallgató, tesó, komolyan? – vigyorgott Borg Zorra. – Nincs lóvéd neuroportra, mint minden normális havernak?

– Nem szeretem, ha mikroprocesszorok zúgnak a fejemben.

Sem ő, sem Aya nem élt az implantált holohívás vívmányával. Bár a lánynak volt neuroportja, az egy fizikai, külső eszközhöz csatlakozott. Zor pedig, amíg a kommunikáció hangra szorítkozott, jobb szerette a telefont – egyszerű, csak semmi csilli-villi. Amúgy sem terveztek holokonferenciát tartani.

– Oké. Miért mi? – kérdezte Zor.

A többiek némán bámultak rá.

– Öhm, hát, mer' bazi kemények vagyunk? – horkant fel Borg. – Az egész ügy olyan sima volt, mint egy örömlány popsija. Láttátok a képüket? Amint megláttak minket, rögtön összeszarták magukat.

– Mert nem számítottak semmilyen zűrre – pontosított Ron. – Még ilyen magunkfajta kiscserkészektől sem.

– Mert féltek. – Milena fogott egy szál cigit, behelyezte elegáns szipkájába, és meggyújtotta. Ibolyaszínű füst töltötte be a vezetőfülkét. – Tapasztalatlan újoncok voltak. Tágra nyílt szemű regruták, akik épphogy végigcsinálták a kiképzésüket. Nyilván azt hitték, ez egy rutin kíséremelő lesz A pontból B pontba.

– Megfosztottuk azokat a kölyköket örömteli ifjúságuktól... – moxyogta zordan Ron.

– Valakit pedig egy hosszú élettől és öregkortól is... egyetlen pillanat alatt. – Milena Borg felé intett a cigarettájával. – Mert valaki nem tudta tartani magát a tervhez.

– Mert alacsony kockázati tényező vagyunk. Ezért választott minket Warden – magyarázta Aya. – Ha meghalunk, semmit sem veszít velünk.

– Azzal sem, ha élünk – tette hozzá Zor. – Most még szüksége van ránk, de amint leszállítjuk neki a tartályt, ez megváltozik.

Most mi van?

Wardennek feltűnt, hogy a szemeteskocsi megállt a felüljáró alatt.

– Mire vártok? – kérdezte.

Semmi válasz. Kibaszott amatőrök. Ha már most probléma van velük, ki tudja, mi lesz holnap? A problémákat jobb még azelőtt kiiktatni, hogy szaporodni kezdenek. Sajnos az ügyfél kikötötte, hogy életben kell maradniuk. De mire fel ez az érzélgősség?

Előhúzta a pisztolyát, és megcsodálta, végighúzta ujjait a sima acélon. Mi lenne, ha egy egészen kicsit módosítana a megállapodáson? Később kevesebb szemtanúval, kevesebb problémával kell szembenéznie. Semmi más nem változik. Miközben a döntését mérlegelte, lassan ráemelte pisztolyát a kádban fekvő hekkerre.

– *Ezt nem javasolnám* – szólalt meg fülhallgatójában a mesterséges hang. – *Nézd a képernyőt.*

Warden előrehajolt. A főmonitoron egy befejezetlen megaépület belseje látszott, ahol egy műbőr kabátot viselő, negyvenéves, széles vállú, teletetovált fekete férfi hajolt egy asztal fölé.

Warden gyorsan megfordult, és pisztolyával megcélozta az ablak előtt lebegő drónt.

– *Nem éri meg* – folytatta a hekker. – *Az egész balbéről felvétel készült. Biztonságos helyen van az anyag, de ha fűbe barapok, megy fel egyenesen a Hálóra.*

Warden higgadtan odalépett a kádhoz, letérdelt mellé, és olyan közel hajolt a hekkerhez, hogy majdnem összeért az orruk. Azt lehetett volna hinni, hogy alszik, ha nem cikáznak azok a fények a szemhéja mögött. A kádba pakolt jég mostanra szinte teljesen elolvadt.

– Sok módja van egy test mesterséges életben tartásának – suttogeta érdes hangon Warden.

A hekker nem válaszolt. Warden elmosolyodott. Felállt, és visszadugta pisztolyát a tokjába.

– Nyugi, megkapod, amit ígértem. Csak szeretek a vassal játszodozni... nincs semmi más örömöm.

– Hé, álljon már meg a kurva menet... egy pillanat! – fakadt ki Borg. – Nálunk van a szajré. Ha ennyire kell neki, fizessen érte.

– Szerintem nem vagy képbén a helyzetünkkel – nézett Ron Borgra.

– Ez nem a mi játszánk... ő határozza meg a szabályokat.

– Ő meghatározza, mi meg megszegjük. Krisztusom, hát mi egy egész banda vagyunk, ő meg csak... ő.

Milena megrázta a fejét.

– Mindannyiunknak van valami vesztenivalója – válaszolta Ron.

– Tényleg? – kérdezte Borg. – Mégis mi, vénember?

– Például a türelmem, ha nem állsz le az okoskodással.

– Ha Warden nem kapja meg, amit akar, beváltja a fenyegetéseit – szólt közbe a józanság hangjával Milena. – Nem tudom, benneteket mivel zsarol, de ha itt vagytok, felteszem, hogy nem akármivel. Fejezzük be a melót, aztán menjünk a dolgunkra... lépünk tovább.

– Honnan tudod? – Borg megdörzsölte a vállát, és ismét összerendezte. A nehézcéppuska csöve megégethette a bőrét. – Mitől vagy olyan biztos benne, hogy beváltja a fenyegetéseit?

– Jó emberismerő vagyok. – Milena beleszívott a cigijébe, majd kifújta Borg felé a füstöt. – Mondhatjuk, ezzel keresem a kenyeremet.

– Mindenesetre azonosítani tudjuk őt – szólalt meg Zor. – Amíg élünk, fenyegetést jelentünk rá.

– Így van – biccentett Milena. – Könnyedén titokban tarthatta volna előttünk az identitását, ha akarja. Úgy érzi, biztonságban van, érinthetetlen. És igaza van. Nekünk van félnivalónk, nem neki. Jobb lesz, ha elkusolunk, mert amennyire tudom, a zsarolásnak nincs szavatossági ideje.

– Jó, menjünk. – Borg fémes csattanással döntötte neki fejét a vezetőfülke hátsó falának. – Markoljuk fel a pénzt, és zárjuk le végleg ezt a fejezetet.

– Milyen pénzt? – kérdezte Aya értetlenül.

– Úgy értem, öhm... – Borg kissé meggörnyedt. – Járjunk ennek a szarnak a végére. Hacsak nem szerettétek meg a szemetesekocsi bűzét.

Az őr szó nélkül beengedte őket, még csak rájuk se nézett. Okos fickó. A föld alatti garázs szinte üres volt, és csak pár tompa építkezési fény világította meg. Az egyenletesen elhelyezett oszlopok hosszú árnyékokat vetettek a padlóra. Úgy tűnt, az építkezési vállalat még azelőtt beadta a kulcsot, hogy tisztességes fényforrásokat helyezhetett volna el.

A csapat kiugrott a kocsiból, a nedves beton halkán csattant alattuk, amikor földet értek. Hideg és nyirkos volt idelent a levegő. Ez megmagyarázta a hajléktalanok hiányát. Szerettek volna már túl lenni ezen az egészen, ugyanakkor nem siettek Warden színe elé járulni. Ez a hely tökéletesnek tűnt piszkos ügyek kíváncsi tekintetek nélküli lezárására.

– Na? – Borg karba fonta a kezét, és körülnézett az üres betontérben.

– Hol a nagyfőnök?

Ron felpillantott a szemeteskoscsi tetejére, amely alig pár centire volt a plafontól.

– Nem tudnám megmondani, hogy ez Warden előrelátásáról és intelligenciájáról tanúskodik, vagy pont az ellenkezőjéről.

Mielőtt bárkinek bármi fogalma lehetett volna arról, hogy Ron miről beszél, meghallották a kommcSATornán Warden hangját.

– *Fegyvereket a ládába.*

Ezúttal megjelent Warden holoképe – mind láthatták, kivéve Zort, aki csak a hangját hallotta.

A láda a liftajtók mellett volt. Kudos, gondolta Zor. Bajos is lenne olyanokat fenyegetni, akik még mindig fel vannak fegyverkezve.

Nem mintha Zor vissza akart volna vágni Wardennek. Csak azt akarta, hogy a dolgok visszatérjenek a normális medrűkbe – már ha lehetett egyáltalán az életét „normálisnak” hívni. Elsőként lépett oda a ládához, beledobta a Saratogát, akár egy darab szemetet, merthogy az is volt, aztán utánaküldte a pisztolyát. Eddig is Warden szabályai szerint játszott – most már akár így is maradhat a helyzet. Nem volt semmilyen harci implantátuma, ami azt jelentette, hogy csak az ösztöneire meg némi kiképzésre hagyatkozhatott. Más szóval amatőr volt, de legalább nem egyedül ült ebben a csónakban. Könnyedén meghalhatott volna egy órával ezelőtt. Meghalhat öt perc múlva is. Vagy akár most rögtön. Nem félt. Akár térdre is eshetne itt és most, jöjjön, aminek jönnie

kell, kitárt karral várhatná a halált – értelmetlen halál egy értelmetlen élet lezárásaképp. Nem, a sors még kísértésbe esne, hogy megkímélje. Türelmesnek kellett lennie. Előbb vagy utóbb csak utat talál egy golyó az agyába – véletlenül, vagy sem –, aztán eltűnik ez a világ. *Fekete eső záporozik a szélvédőre, a cseppek kifolynak az oldalára, miközben ő igyekszik mélyebbre száguldani az éjszakában. Messze balra elbomályosodik Night City neon mozaikja. Előtte tűz őrvjög a horizonton. Túl késő...*

– Zor...

Feleszmélt – még mindig a láda mellett állt. Aya levette a kezét a válláról. Zor úgy húzta ki magát, mintha mi sem történt volna. Ayán kívül csupán a pár méterre álló Ronnak tűntek fel a történetek, de csak némán bámulta őt.

A liftajtók lassan, baljóslatúan nyíltak ki. Mind megdermedtek. A fény-sáv kiszélesedett, és a hosszú műbőr kabátot viselő Warden úgy lépett be a parkológarázsba, mintha az övé lenne, minden mással együtt. Holoképe eltűnt, ahogy átsétált rajta.

Zornak sikerült elodáznia mentális összeomlását – egyelőre. De így is alig tudott megállni a lábán.

Wardennél nem volt fegyver. Odalépett a szemeteskocsi hátához, végigfuttatta kezét a tartály peremén, majd visszafordult a nyugtalanul várakozó csapathoz.

– Kemény tűzkeresztség volt – szólalt meg csikorgó hangon. – De sikerrel jártatok, rögtönzött kis bandám. Most már nyugodtan visszatérhettek unalmas, értelmetlen, boldog életetekhez.

– Akkor... – Ron megvonta a vállát, és tenyérrel kifelé feltartotta a kezét. – Ennyi? Elmehetünk?

Warden csak elmosolyodott, felvillantak égszínkéék fogai.